

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 203/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. T. L., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. Č., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 12 Co 28/2009-414 z 23. septembra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 7/2011-446 z 27. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. T. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2012 doručená sťažnosť Ing. T. L., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 Co 28/2009-414 z 23. septembra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 7/2011-446 z 27. septembra 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 144/2005 sa žalobou podanou Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 23. mája 2005 sťažovateľ domáhal proti Slovenskej republike v zastúpení Úradom vlády Slovenskej republiky (ďalej len „úrad vlády“) priznania náhrady škody spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom a tiež aj nezákonným rozhodnutím, a to podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že za nezákonné rozhodnutie, v dôsledku ktorého mu mala byť spôsobená škoda, bolo treba považovať rozhodnutie úradu vlády č. 6957/2004 z 18. marca 2004, ktorým bol sťažovateľ s účinnosťou od 23. marca 2004 zaradený mimo činnú štátnu službu, ktoré bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutím Úradu pre štátnu službu (ďalej len „úrad pre štátnu službu“) č. ÚŠS 22253/2004 z 2. júna 2004. Obidve rozhodnutia boli napokon v rámci správneho súdnictva na základe žaloby sťažovateľa zrušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž 97/2004 z 31. marca 2005, a to z dôvodu ich nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov, pričom najvyšší súd vrátil vec na ďalšie konanie úradu pre štátnu službu.

Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup, sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že ten bolo možné vzhliadnuť v postupe úradu vlády pri rozhodovaní o odňatí mu osobného príplatku v čase, keď bol zaradený mimo činnú štátnu službu (12 mesiacov), ktorý mu bol podľa jeho názoru odňatý nezákonne, a to z dôvodu, že v zmysle stanoviska úradu pre štátnu službu vyjadreného v liste č. 42992/2004 z 2. novembra 2004 mohol byť štátnemu zamestnancovi osobný príplatok odňatý pred jeho zaradením mimo činnú štátnu službu len vtedy, ak by

o odňatí osobného príplatku existovalo rozhodnutie, ktoré by malo všetky náležitosti, a až po nadobudnutí jeho právoplatnosti, čo sa podľa sťažovateľa v jeho prípade nestalo. Okrem tohto sťažovateľ vzhliadol nezákonnosť postupu úradu vlády pri rozhodovaní o odňatí mu osobného príplatku aj v procese tohto rozhodovania, pretože podľa neho neexistoval žiadny návrh na odňatie mu osobného príplatku (nemalo to vyplývať zo záznamov v podacích knihách), ktorý by bol doručený vedúcemu služobného úradu, a tiež podľa sťažovateľa v prvom stupni o odňatí osobného príplatku rozhodoval vedúci služobného úradu, a nie osobný úrad, pričom poukázal na skutočnosť, že vedúci služobného úradu je vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru odvolacím správny orgánom. Napokon za nezákonný postup úradu vlády považoval sťažovateľ v zmysle jeho vyjadrenia uvedeného v sťažnosti aj skutočnosť, že o záležitostiach jeho funkčného platu boli vedúcim služobného úradu nad rámec jeho kompetencií vydávané oznámenia, a nie rozhodnutia.

O predmetnej žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 144/05-365 z 24. septembra 2008, ktorým žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol, pričom vo vzťahu k sťažovateľom namietanému nezákonnému rozhodnutiu o jeho zaradení mimo činnú štátnu službu okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil poukazujúc na zrušujúce rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž 97/2004 z 31. marca 2005 vydané v správnom súdnictve, ktorým podľa okresného súdu nebola konštatovaná nezákonnosť predmetného rozhodnutia úradu pre štátnu službu o zaradení sťažovateľa mimo činnú štátnu službu, čo by bol predpoklad na priznanie náhrady škody z titulu nezákonného rozhodnutia, ale najvyšší súd konštatoval iba nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť tohto rozhodnutia úradu pre štátnu službu pre nedostatok dôvodov a z tohto dôvodu mu bola vec vrátená na ďalšie konanie. Vo vzťahu k sťažovateľom uplatnenému nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že aj napriek zisteniu čiastočnej odôvodnenosti námietok sťažovateľa, t. j. inými slovami, aj napriek zisteniu určitého nesprávneho úradného postupu úradu vlády (keď napr. nebolo rozhodnuté o všetkých sťažovateľom podaných odvolaniach, pozn.) okresný súd súčasne zistil, že na priznanie náhrady škody z titulu tohto nesprávneho úradného postupu neboli splnené ďalšie dve podmienky podľa zákona o náhrade škody na jej priznanie, a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi škodou a deklaroványm nesprávnym úradným postupom.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania krajský súd sťažnosťou napádaným rozsudkom č. k. 12 Co 28/09-414 z 23. septembra 2010 rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením okresného súdu.

O dovolaní sťažovateľa podanom proti označenému rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 7/2011 z 27. septembra 2012, ktorým dovolanie sťažovateľa pre jeho neprípustnosť odmietol (podľa zistenia ústavného súdu toto uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 16. novembra 2012, pozn.)

Sťažovateľ porušenie ním označených práv zaručených ústavou a dohovorom odôvodňuje okrem iného takto:

„Úrad vlády SR nedokázal... určiť... výšku a funkčný plat pred i po zaradení sťažovateľa mimo činnnej služby (porušený § 33 ods. 2, § 78 zák. č. 312/2001 Z. z. v tom čase platnom). S tým súvisí nezákonná forma vydávania rozhodnutia t. j. oznámenia namiesto rozhodnutia a nezákonným podpisom pre výšku a funkčný plat neoprávnenou osobou (bývalým vedúcim služobného úradu Úradu vlády SR). Jeho konanie je exces, lebo nemal vyvíjať akékoľvek aktivity nad rámec oprávnení vyplývajúcich z ustanovenia § 10, § 138 ods. 1) zákona štátnej služby (bývalý vedúci služobného úradu je odvolací orgán vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru). Takéto rozhodnutia mal vydávať osobný úrad a podpisovať oprávnená, alebo poverená osoba. Došlo aj k porušeniu § 103 ods. 5 zákona o štátnej službe (potvrdil to aj nadriadený orgán - Úrad pre štátnu službu). Uvádzané skutočnosti svedčia o vydávaní tzv. ničotných rozhodnutí čiže ide o nesprávny úradný postup ako aj porušenie zákonnosti Úradom vlády. V rozpore so zákonom o štátnej službe bol sťažovateľovi odobratý osobný príplatok, čím došlo k porušeniu § 78 ods. 2 písm. d), ale aj k porušeniu § 85 ods. 1 písm. a), keď možno odobrať osobný príplatok na základe výsledkov služobného hodnotenia štátneho zamestnanca. S tým súvisí aj porušenie § 48 ods. 1 a ods. 5 nakoľko v čase návrhu na odobratie osobného príplatku sťažovateľovi (dňa 18. 12. 2003) platilo len jedno služobné hodnotenie a to zo dňa 28. 04. 2003 (sťažovateľ vykazuje mimoriadne výsledky pri vykonávaní štátnej služby). Samotné odobratie osobného

príplatku sťažovateľovi bolo vykonané svojvoľne..., keď nie je známe akým právnym aktom bývalý vedúci služobného úradu to vykonal. Došlo k porušeniu § 126 písm. c) zákona o štátnej službe, keď nekonal osobný úrad vo veci služobného hodnotenia. Podľa usmernenia Úradu vlády SR jeho nadriadeným orgánom - Úradom pre štátnu službu, odňatie osobného príplatku, ktorý bol sťažovateľovi odobratý ešte pred jeho zaradením mimo činnnej štátnej služby, je možné len za predpokladu, že o odňatí osobného príplatku bolo vydané rozhodnutie, ktoré má všetky predpísané náležitosti, a po nadobudnutí právoplatnosti takéhoto rozhodnutia a to vzhľadom na § 16 ods. 1 zákona o štátnej službe. A to sa však v prípade sťažovateľa nestalo. Nebolo vydané žiadne rozhodnutie o odňatí jeho osobného príplatku a sťažovateľ nemal možnosť sa vyjadriť k jeho odobratiu. Navyše je potrebné uviesť, že pri manipulácii s návrhom na odobratie osobného príplatku sťažovateľovi došlo zo strany predstaveného a bývalého vedúceho služobného úradu k podvodu a falšovaniu tak ako to potvrdzujú kópie listov z podacích kníh zo sekcie kontroly a vedúceho služobného úradu.

Okresný súd Bratislava I negoval sťažovateľove žiadosti o uplatnenie jeho práva na prednesenie a doplnenie prednesov a návrhov pre vykonanie dokazovania, ktoré predložil tomuto súdu dňa 21. 05. 2008 a 21. 08. 2008 (napr. išlo o otázky spojené s vydávaním tzv. ničotných rozhodnutí o výške a zložení funkčného platu, o účelovom podvode a falšovaní s odobratím osobného príplatku a podobne). Tieto návrhy a prednesy neboli uvedené v zápisniciach o pojednávaní a ani neboli predmetom uvedenia a vyhodnotenia v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu. Došlo tak k porušeniu § 157 ods. 2 OSP, keď v odôvodnení rozsudku neuviedol súd podstatný obsah prednesov, nevyložil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, a s akými návrhmi sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie navrhnuté dôkazy a neposúdil a nezistil skutkový stav pričom nesprávne aplikoval ustanovenia zákona o štátnej službe i OSP.

Krajský súd v Bratislave nerešpektoval list sťažovateľa o nesúhlase, aby súd v predmetnej právnej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania s vydaním rozsudku bez verejného pojednávania za jeho prítomnosti a možnosti vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom. Súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I a tak porušil jeho základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Odvolací súd nerešpektoval

medzinárodný dohovor, ktorý má väčšiu právnu silu ako ustanovenie § 214 OSP. Postupom tohto súdu bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Krajský súd... v napadnutom rozsudku vôbec neodpovedal na všetky odvolacie námietky (rozhodujúce) sťažovateľa sponchybnujúce zákonnosť, ide o absenciu argumentácie v tomto smere a prejav arbitrárnosti. ... Odvolací súd sa obmedzil v rozhodnutí o odvolaní len na stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v prvostupňovom rozhodnutí a neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti...

Obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní konal v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 48 ods. 2) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ale aj OSP (§ 237 písm. f), keď nerešpektoval list sťažovateľa o nesúhlase s vydaním rozsudku bez verejného pojednávania za jeho prítomnosti a možnosti vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom. Odmietol dovolanie sťažovateľa, čím porušil sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Toto uznesenie dovolacieho súdu nie je ústavne akceptovateľné...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. T. L. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, aby sa jeho vec verejne prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 7/2011-446 zo dňa 27. 09. 2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 12 Co 28/2009-414 zo dňa 23. 09. 2010 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 7/2011-446 zo dňa 27. 09. 2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 12 Co 28/2009-414 zo dňa 23. 09. 2010 č. 1 Cdo 145/2010 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť Ing. T. L. trovy konania v sume 281,84 €... na účet Advokátskej kancelárie JUDr. P. Č. v T. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva a práva na spravodlivú súdnu ochranu zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co 28/2009-414 z 23. septembra 2010, ktorých porušenie sťažovateľ vidí v tom, že krajský súd nenapravil pochybenie okresného súdu, ktorý za nesprávny úradný postup nepovažoval postup úradu vlády pri rozhodovaní o odňatí mu osobného príplatku, odňatie ktorého bolo podľa sťažovateľa nezákonné, pretože o jeho odňatí absentuje akékoľvek rozhodnutie, ku ktorému by sa sťažovateľ mohol vyjadriť, pričom o jeho odňatí bolo vyhotovené iba „oznámenie“ namiesto rozhodnutia, ktoré navyše v prvom stupni nevydal osobný úrad, ale vedúci služobného úradu, ktorý však v danej veci mal mať postavenie odvolacieho orgánu proti rozhodnutiu osobného úradu, preto sú podľa

sťažovateľa tieto oznámenia o zložení jeho funkčného platu „ničotnými rozhodnutiami“. V tomto smere podľa sťažovateľa v rozhodnutí krajského súdu absentuje adekvátne odôvodnenie, resp. podľa sťažovateľa s týmito odvolacími námietkami sťažovateľa sa krajský súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal a iba sa stotožnil so závermi a konštatovaniami okresného súdu. Okrem toho vo vzťahu ku krajskému súdu sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na verejné prerokovanie vecí v jeho prítomnosti zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, a to z dôvodu, že krajský súd napriek jeho žiadosti rozhodol o jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu bez nariadenia pojednávania. Sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv zaručených v ústave a dohovore aj v príčinnej súvislosti s uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 7/2011-446 z 27. septembra 2012, a to z dôvodu, že najvyšší súd v konaní o jeho dovolaní nenariadil ústne pojednávanie, aby sa mohol k veci osobne vyjadriť.

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co 28/09-414 z 23. septembra 2010

Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 12 Co 28/09-414 z 23. septembra 2010 ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre porušenie základných práv a slobôd za zachovanú, a to vzhľadom na judikatúru ústavného súdu reflektujúcu rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (pozri rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53, 54)], ktorá v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania (v tomto prípade z dôvodu neprípustnosti dovolania) garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010, III. ÚS 81/2012), samozrejme, za predpokladu, že sťažnosť bola podaná v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu.

Vzhľadom na to, že sťažovateľom podané dovolanie proti právoplatnému rozsudku krajského súdu č. k. 12 Co 28/09-414 z 23. septembra 2010 najvyšší súd uznesením č. k.

1 Cdo 7/2011-446 z 27. septembra 2012 odmietol pre jeho neprípustnosť, ústavný súd považuje sťažnosť proti označenému rozsudku krajského súdu za podanú včas.

V príčinnej súvislosti s označeným rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co 28/09-414 z 23. septembra 2010 sťažovateľ namieta porušenie (1.1) základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež namieta aj porušenie (1.2) základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, aby sa mohol k veci vyjadriť, zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

1.1 V súvislosti s namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd v prvom rade v súlade so svojou judikatúrou podotýka, že obsahom obidvoch označených práv sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom, preto v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Krajský súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uvedeným v sťažnosti podanej ústavnému súdu (ktoré boli aj námietkami odvolacími) svoj rozsudok odôvodnil takto:

„Z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia opodstatnenosti navrhovateľom uplatňovaných nárokov sa odvolací súd stotožnil so závermi, ku ktorým dospel v napadnutom rozsudku súd prvého stupňa. Prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj vecne správny právny záver o nesplnení zákonných podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, či nesprávnym úradným postupom (na základe zákona č. 58/1969 Zb.). Spomínané tri zákonné podmienky vzniku takejto zodpovednosti štátu (t. j. 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ existencia škody a 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou) musia byť splnené kumulatívne (súčasne); pokiaľ hoci len jedna z týchto zákonom vyžadovaných podmienok absentuje, zodpovednosť štátu nevzniká. Súd prvého stupňa svoje závery tiež náležitým spôsobom v napadnutom rozsudku odôvodnil. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň poukazuje.“

V záujme presvedčivosti svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd vzhľadom na citované rozhodnutie krajského súdu, ktoré vo svojich dôvodoch odkazuje v celom rozsahu na rozhodnutie okresného súdu, považuje za potrebné uviesť aspoň podstatný obsah odôvodnenia označeného rozsudku okresného súdu:

„Súd... dospel k záveru, že... je v danom prípade čiastočne splnená podmienka nesprávneho úradného postupu, ktorý súd videl v porušení zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe, § 103 ods. 5... v tom, že po nadobudnutí účinnosti nariadenia vlády SR č. 412/2004 o zvýšení platových taríf štátnych zamestnancov, Úrad vlády SR navrhovateľovi vydal oznámenie o výške a zložení funkčného platu č. 801/2004 zo dňa 30. 8. 2004 miesto rozhodnutia.

Ďalšie námietky navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe súd vyhodnotil ako nedôvodné a to aj s poukazom na závery Úradu pre štátnu službu oznámením č. ÚŠS-185/sť/2004 zo dňa 8. 11. 2004 a č. ÚŠS-54/Šz/2004 zo dňa 21. 3. 2004, ktorý sťažnosti navrhovateľa v časti nedoručenia rozhodnutia o valorizácii funkčného platu navrhovateľa

pred jeho účinnosťou a v časti nevyplácania funkčného platu na základe rozhodnutia o výške a zložení funkčného platu č. 156/2003 zo dňa 15. 6. 2003 ako aj v časti vyriešenia odvolania navrhovateľa voči rozhodnutiu o výške a zložení funkčného platu Úradu vlády SR pod č. 84/2004 zo dňa 25. 1. 2004, oznámením č. 7159/2004 zo dňa 18. 3. 2004, vyhodnotil ako neopodstatnené. T. j. porušenie § 33 ods. 2 zákona o štátnej službe a nesprávne určenie základu 50 % funkčného platu navrhovateľa počas doby jeho zaradenia mimo činnnej štátnej služby a porušenie 159b ods. 1 zákona o štátnej službe preukázané nebolo. Navrhovateľ sa v predmetnom konaní snažil o preskúmanie rozhodnutí a oznámení o určení jeho funkčného platu, k čomu súd nemal právomoc, pretože ide o rozhodnutia vydané v správnom konaní, ktorými je súd v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. viazaný.

Súd nepovažoval za nesprávny úradný postup skutočnosť, že po nadobudnutí účinnosti novely zákona o štátnej službe, od 1. 1. 2004 bolo navrhovateľovi rozhodnutie o novom tarifnom plate doručené až 20. 2. 2004 (údajné porušenie § 159b ods. 1), nakoľko nový tarifný plat navrhovateľa bol určený v súlade s novelou zákona od 1. 1. 2004 a navrhovateľovi tým žiadna škoda nevznikla.

Súd nepovažoval za nesprávny úradný postup ani skutočnosť, že o platových záležitostiach navrhovateľa rozhodoval vedúci služobného úradu Úradu vlády SR (údajné porušenie § 126), nakoľko svedeckou výpoveďou Ing. T. N. bolo preukázané, že v čase vydania napádaných rozhodnutí a oznámení funkcia riaditeľa osobného úradu na Úrade vlády SR nebola obsadená. Vedúci služobného úradu Úradu vlády SR postupoval pri vydávaní napádaných rozhodnutí a oznámení v zmysle § 10 ods. 1 zákona o štátnej službe a čl. 5 ods. 1, 2 písm. c) bod 4 Organizačného poriadku Úradu vlády SR.

Za nesprávny úradný postup súd nepovažoval ani námietku navrhovateľa, že Úrad vlády SR mu určoval výšku a zloženie funkčného platu oznámeniami a nie rozhodnutiami. Vychádzal pri tom z gramatického výkladu §103 ods. 5 zákona o štátnej službe, podľa ktorého služobný úrad štátnemu zamestnancovi písomné zmeny týkajúce sa tarifného platu oznámi. Spôsob a formu zákon neurčuje.

Porušenie § 137 ods. 7 zákona o štátnej službe v rozhodnutí č. 9474/2004 zo dňa 20. 4. 2004 z dôvodu nesprávne uvedeného poučenia súd nezistil, poučenie zodpovedá zákonu. Vyplýva to aj s Oznámenia o vybavovaní sťažnosti Úrad pre štátnu službu č. ÚŠS-

54/Šz/2004 zo dňa 21. 3. 2004, ktorý predmetné odvolanie navrhovateľa na základe sťažnosti preskúmal.

Súd nezistil nesprávny úradný postup ani pri aplikácii § 71 ods. 2 zákona o štátnej službe. Rozhodnutím č. 846/2004 zo dňa 28. 12. 2004 Úrad vlády SR rozhodol o náhrade platu za nevyčerpanú dovolenku navrhovateľa v rozsahu 4 dní za rok 2003. Náhradu mzdy za nevyčerpanú dovolenku počas zaradenia navrhovateľa mimo činnú službu Úrad vlády SR doplatil navrhovateľovi po zastavení konania o jeho zaradení mimo činnú štátnu službu, čo navrhovateľ na pojednávaní dňa 24. 9. 2008 potvrdil...

Súd na základe vykonaného dokazovania zistil, že odporca nevybavil všetky jeho odvolania - zo dňa 2. 4. 2004 (proti oznámeniu č. 7159/2004 zo dňa 18. 3. 2004 o určení funkčného platu), zo dňa 22. 9. 2004 (proti oznámeniu č. 801/2004 zo dňa 30. 8. 2004 o výške a zložení funkčného platu), zo dňa 8. 10. 2004 (proti rozhodnutiu č. 808/2004 zo dňa 29. 9. 2004 o výške a zložení funkčného platu), zo dňa 31. 1. 2005 (proti rozhodnutiu č. 846/2004 zo dňa 28. 12. 2004 o náhrade platu za nevyčerpanú dovolenku). Takto zistený nedostatok však súd v časti nevybavenia prvých dvoch odvolaní nepovažoval za nesprávny úradný postup, pretože navrhovateľ odvolaniami zo dňa 2. 4. 2004 a 22. 9. 2004 napádal oznámenia o výške a zložení funkčného platu, proti ktorým odvolanie nie je prípustné. Naopak nevybavenie odvolaní navrhovateľa zo dňa 8. 10. 2004 proti rozhodnutiu č. 808/2004 a zo dňa 31. 1. 2005 proti rozhodnutiu č. 846/2004 považoval za nesprávny úradný postup.

Po tom ako súd vykonaným dokazovaním zistil nesprávny úradný postup v porušení zákona § 103 ods. 5 č. 312/201 Z. z. o štátnej službe, v rozsahu zistenom Úradom pre štátnu službu a nevybavení odvolaní navrhovateľa zo dňa 8. 10. 2004 a zo dňa 31. 1. 2005, následne skúmal existenciu ďalších dvoch vyššie uvedených podmienok t. j. škodu a priamu príčinnú súvislosť medzi škodou navrhovateľa a zisteným nesprávnym úradným postupom.

Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že nie je splnená žiadna z týchto dvoch podmienok. Pokiaľ sa týka podmienky vzniku škody navrhovateľ ako škodu v predmetnom konaní označil škodu, vzniknutú ako rozdiel medzi nesprávne určenou výškou a zložením jeho funkčného platu a funkčným platom, ktorý mu bol určený pred zaradením mimo činnéj štátnej služby a valorizáciou jeho tarifného platu. Pri určovaní škody navrhovateľ vychádzal z rozhodnutia o výške a zložení funkčného platu č. 156/2003 zo dňa

15. 6. 2003. Podľa oznámenia Úradu pre štátnu službu č. ÚŠS-54/Šz/2004 zo dňa 21. 3. 2004, od 1.1.2004 nemohol byť navrhovateľovi vyplácaný funkčný plat na základe pôvodného rozhodnutia o výške a zložení funkčného platu č. 156/2003 zo dňa 15. 6. 2003, ktorého účinnosť dňom vykonateľnosti nového rozhodnutia zanikla a Úrad vlády SR v súlade so zákonom správne určil nový funkčný plat od 1. 1. 2004... navrhovateľ preto v konaní vznik škodu nepreukázal...

Z dôvodu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody, nie je splnená ani posledná podmienka príčinnej súvislosti medzi čiastočným nesprávnym úradným postupom, t. j. vydaním oznámenia o výške a zložení funkčného platu č. 801/2004 zo dňa 30. 8. 2004 miesto rozhodnutia, nevybavením odvolaní navrhovateľa zo dňa 8. 10. 2004 proti rozhodnutiu č. 808/2004 o výške a zložení funkčného platu a zo dňa 31. 1. 2005 proti rozhodnutiu č. 846/2004 o náhrade platu za nevyčerpanú dovolenku a škodou navrhovateľa.

Súd na základe uvedeného dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky ani pre priznanie náhrady škody v zmysle § 18 zákona č. 58/1969 Zb. z dôvodu nesprávneho úradného postupu a žalobu zamietol. “

Z citovaných rozhodnutí vyplýva, že v danej veci súdy v zmysle žalobného návrhu sťažovateľa rozhodovali o nároku sťažovateľa na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím úradu vlády, ktorým bol sťažovateľ zaradený mimo činnú štátnu službu, a tiež aj škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom úradu vlády, ktorý mal byť zhmotnený vo viacerých sťažovateľom špecifikovaných skutočnostiach (napr. vo vydaní oznámení namiesto rozhodnutí o zložení funkčného platu; v absencii návrhu na odňatie osobného príspevku; vo vydaní rozhodnutí, resp. oznámení o zložení funkčného platu na to nepríslušnou osobou; v absencii rozhodnutia o odňatí osobného príspevku a pod.), pričom o týchto škodových nárokoch sťažovateľa súdy rozhodovali podľa ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu (t. j. zákon č. 58/1969 Zb.).

Na tomto mieste ústavný súd v prvom rade podotýka, že s účinnosťou od 1. júla 2004 bol zákon o zodpovednosti za škodu (t. j. zákon č. 58/1969 Zb.) zrušený zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene

niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), pričom podľa § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané „odo“ dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom „odo“ dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. A contrario zákon o zodpovednosti za škodu (t. j. zákon č. 58/1969 Zb.), ktorý bol súdmi aplikovaný v danom prípade, sa mal použiť iba v prípadoch náhrady škody spôsobenej rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. (t. j. pred 1. júlom 2004) a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ku ktorému došlo pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. (t. j. pred 1. júlom 2004).

Vzhľadom na uvedené podľa názoru ústavného súdu krajský súd (ako ani pred ním okresný súd, s ktorého názorom sa krajský súd plne stotožnil, pozn.) z časového hľadiska nedostatočne posúdil dôvodnosť žalobného návrhu sťažovateľa, ktorým si uplatnil nárok na náhradu škody podľa zákona o náhrade škody (t. j. zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004, vo vzťahu k jednotlivým sťažovateľom tvrdným nesprávnym úradným postupom úradu vlády. Inými slovami, aj napriek skutočnosti, že zákon o náhrade škody (t. j. zákon č. 58/1969 Zb.), podľa ktorého v danom prípade na návrh sťažovateľa krajský súd rozhodoval, sa vzťahoval iba na nároky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ku ktorému došlo v čase do 30. júna 2004, krajský súd tento právny predpis neústavne aplikoval aj na preskúmanie sťažovateľom tvrdného nesprávneho úradného postupu úradu vlády, ku ktorému malo dôjsť už v čase po 30. júni 2004, keď už bol účinný iný zákon než ten, podľa ktorého rozhodoval krajský súd, a to zákon č. 514/2003 Z. z. Navyše, krajský súd v niektorých takýchto prípadoch sťažovateľom označených nesprávnych úradných postupov, ktoré sa mali stať už po 30. júni 2004, dokonca vzhliadol aj nesprávny úradný postup paradoxne podľa zákona o náhrade škody (t. j. zákon č. 58/1969 Zb.), ktorý v čase týchto úradných postupov už nebol účinný, a teda na ne už nemohol byť aplikovateľný (pozri už citované prechodné ustanovenie § 27 zákona č. 514/2003 Z. z., pozn.). Konkrétne to bolo zistenie krajského súdu (stotožneného s okresným súdom) o nesprávnom úradnom postupe úradu vlády, ktorý mal spočívať v tom, že úrad vlády nerozhodol o odvolaní sťažovateľa z 8. októbra 2004 podanom proti rozhodnutiu č.

808/2004 z 29. septembra 2004 o výške a zložení funkčného platu; tiež o odvolaní z 31. januára 2005 proti rozhodnutiu č. 846/2004 z 28. decembra 2004 o náhrade platu za nevyčerpanú dovolenku a napokon krajský súd považoval za nesprávny úradný postup aj to, že úrad vlády vydal navrhovateľovi oznámenie o výške a zložení funkčného platu č. 801/2004 z 30. augusta 2004 aj napriek tomu, že malo mať formu rozhodnutia.

Z uvedeného teda vyplýva, že na uvedené skutkové zistenia o nesprávnom úradnom postupe krajský súd aplikoval právny predpis (zákon č. 58/1969 Zb.), ktorý už v čase, keď tieto skutočnosti nastali, nebol účinný a podľa ktorého si aj sám sťažovateľ náhradu tejto škody uplatnil. Vzhľadom na to, že z tohto dôvodu mal v dotknutej časti (rozumej k označeným úradným postupom, ktoré nastali po 30. júni 2004, pozn.) už krajský súd žalobu sťažovateľa zamietnuť, ako aj vzhľadom na to, že žaloba sťažovateľa bola v konečnom dôsledku aj tak zamietnutá, aj keď z iného dôvodu, a to z dôvodu, že krajský súd nezistil splnenie všetkých podmienok na priznanie nároku na náhradu škody z titulu týchto úradných postupov, ústavný súd nepovažoval za potrebné a nutné v tejto časti zrušiť napádané rozhodnutie krajského súdu, resp. preskúmať ústavnú udržateľnosť jeho vecných záverov o nesplnení všetkých podmienok na priznanie náhrady škody z titulu týchto dotknutých úradných postupov (uskutočnených po 30. júni 2004, pozn.), ktorých preskúmania sa sťažovateľ sťažnosťou domáha.

Okrem toho ústavný súd podotýka, že aj napriek tomu, že krajský súd rozhodol o žalobe sťažovateľa, ktorá neobsahovala adekvátny žalobný petit, ktorým je súd pri svojom rozhodovaní viazaný (sťažovateľ v žalobnom petite iba vyčíslil výšku škody, avšak nekonkretizoval v príčinnej súvislosti s ktorým konkrétnym nezákonným rozhodnutím resp. s nesprávnym úradným postupom v ktorej konkrétnej veci mu mala táto škoda vzniknúť, pozn.), ústavný súd v záujme presvedčivosti svojej rozhodovacej činnosti preskúmal toto napádané rozhodnutie krajského súdu v intenciách námietok sťažovateľa. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ nespochybňoval rozsudok krajského súdu v časti, ktorou bolo rozhodnuté o zamietnutí jeho žaloby o náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, ktorým bol zaradený mimo činnú štátnu službu (preto táto časť nebola predmetom prieskumu ústavného súdu, pozn.), ale jeho námietky o porušení označených

práv sú kumulované iba vo vzťahu k tej časti rozhodnutia krajského súdu, v ktorej sa zaoberal posudzovaním úradného postupu úradu vlády v súvislosti s nepriznaním, resp. odňatím sťažovateľovi osobného príplatku k tarifnému platu v období, keď bol zaradený mimo činnú štátnu službu.

Z rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu vyplýva, že v zmysle § 159b ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) v jeho znení účinnom od 1. januára 2004 (vtedy nastala rozhodná skutočnosť, pozn.) štátnemu zamestnancovi odo dňa účinnosti tohto zákona sa určí „nový“ tarifný plat, úrad vlády v súlade s týmto zákonným imperatívom aj v prípade sťažovateľa, ktorý bol štátnym zamestnancom, rozhodnutím č. 84/2004 z 25. januára 2004 určil s účinnosťou od 1. januára 2004 nový tarifný plat a v tej súvislosti aj ostatné zložky funkčného platu, ktorých výška sa percentuálne odvíjala od novo určeného tarifného platu. Predmetným rozhodnutím tak bol sťažovateľovi ako štátnemu zamestnancovi určený „nový“ tarifný plat a od neho sa odvíjajúce zvýšenie platovej tarify za dobu praxe (29 rokov) a tiež príplatok za riadenie.

V dôsledku odvolania sa sťažovateľa proti predmetnému rozhodnutiu o novourčenom tarifnom platu z dôvodu, že mu k tarifnému platu nebol priznaný aj osobný príplatok, ktorý mu do 31. decembra 2003 vyplácaný bol, úrad vlády v zastúpení vedúcim služobného úradu, ktorý vydal aj prvostupňové rozhodnutie v danej veci v rámci autoremedúry s odvolaním sa na § 137 ods. 7 zákona o štátnej službe, podľa ktorého príslušný orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, môže odvolaniu sám v celom rozsahu vyhovieť, ak tak neurobí, je povinný bez zbytočného odkladu, najneskôr do 15 dní od doručenia odvolania, predložiť odvolanie so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu, vydal rozhodnutie č. 9474/2004 z 20. apríla 2004. Predmetným rozhodnutím vedúci služobného úradu úradu vlády rozhodol o zmene svojho odvolaním napadnutého skoršieho rozhodnutia, avšak iba vo vzťahu k už uplynulým mesiacom január a február 2004, za ktoré sťažovateľovi priznal k tarifnému platu aj osobný príplatok, avšak s účinnosťou od 1. marca 2004 do budúca zotrval na svojom pôvodnom rozhodnutí, t. j. na rozhodnutí, že súčasťou funkčného platu sťažovateľa nebude aj osobný príplatok. Závery tohto rozhodnutia boli sťažovateľovi

oznámené listom č. 7159/2004 z 18. marca 2004, proti ktorému sťažovateľ 2. apríla 2004 podal odvolanie a ktorého nevybavenie označil vo svojej žalobe tiež za nesprávny úradný postup.

V uvedených súvislostiach ústavný súd poukazuje na znenie § 159b ods. 4 zákona o štátnej službe v znení účinnom k 1. januáru 2004, podľa ktorého výška príplatkov priznaných štátnemu zamestnancovi pred 1. januárom 2004 zostáva zachovaná, avšak ak nezanikli dôvody na ich priznanie. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania (20. apríl 2004) o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu o novom zložení jeho funkčného platu bolo už úradu vlády známe rozhodnutie č. 6957/2004 z 18. marca 2004, ktorým bol sťažovateľ s účinnosťou od 23. marca 2004 zaradený mimo činnú štátnu službu, služobný úrad úradu vlády pravdepodobne usúdil, že na strane sťažovateľa došlo k zániku dôvodov na priznanie mu aj osobného príplatku, ktorý sa v zmysle § 85 ods. 1 zákona o štátnej službe mohol štátnemu zamestnancovi priznať za kvalitné plnenie služobných úloh, keďže k zaradeniu sťažovateľa mimo činnnej štátnej služby došlo z dôvodu podozrenia zo závažného služobného previnenia podľa § 27 písm. i) zákona o štátnej službe.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd uvádza, že nie je v jeho kompetencii preskúmavať správnosť, resp. ústavnú udržateľnosť záverov služobného úradu úradu vlády vyjadrených v jeho rozhodnutiach (č. 84/2004 z 25. januára 2004 v spojení s č. 9474/2004 z 20. apríla 2004, pozn.) o novourčenom funkčnom plate sťažovateľa, ktorý mu bol určený s účinnosťou od 1. januára 2004, a nie je v jeho kompetencii skúmať ani zákonnosť postupu úradu vlády, ktorý vydaniu týchto rozhodnutí predchádzal, pretože na ten účel mal sťažovateľ možnosť využiť inštitút správneho súdnictva, a to podaním žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu (v danom prípade úradu vlády) podľa druhej hlavy V. časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), tento procesný prostriedok sťažovateľ napriek riadnemu poučeniu v rozhodnutí č. 9474/2001 z 20. apríla 2004 nevyužil.

V nadväznosti na uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že v jeho právomoci je preskúmať iba ústavnú udržateľnosť záverov vyjadrených v sťažovateľom napádanom

rozsudku krajského súdu sp. zn. 12 Co 28/09 z 23. septembra 2010 (v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 144/05 z 24. septembra 2008, s ktorého závermi sa krajský súd plne stotožnil, pozn.), ktorý v danom prípade tiež nebol správnym súdom, pretože nerozhodoval o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku, ale rozhodoval o žalobe o náhradu škody podľa zákona o náhrade škody. V uvedených intenciách tak záver okresného súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil, že „... *Navrhovateľ sa v predmetnom konaní snažil o preskúmanie rozhodnutí a oznámení o určení jeho funkčného platu, k čomu súd nemal právomoc, pretože ide o rozhodnutia vydané v správnom konaní, ktorými je súd v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. viazaný*“ (keďže toto správne rozhodnutie nebolo správnym súdom zrušené, pozn.), je plne ústavne akceptovateľný, pričom tomuto záveru nemožno vytknúť jednostrannosť, resp. svojvoľnosť či arbitrárnosť.

V súvislosti s nesprávnym úradným postupom úradu vlády spočívajúcim podľa sťažovateľa aj v tom, že úrad vlády nerozhodol o jeho odvolaní z 2. apríla 2004 proti oznámeniu č. 7159/2004 z 18. marca 2004 o určení funkčného platu, sa závery krajského súdu o zamietnutí žaloby aj vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa z dôvodu, že predmetné odvolanie smerovalo proti „oznámeniu“, proti ktorému odvolanie prípustné nebolo, javia ako ústavne akceptovateľné, pretože, tak ako už bolo uvedené, predmetné oznámenie nemalo charakter rozhodnutia a týmto oznámením úrad vlády iba tlmočil sťažovateľovi závery rozhodnutia č. 84/2004 z 25. januára 2004 v spojení s rozhodnutím č. 9474/2004 z 20. apríla 2004 o zložení jeho funkčného platu od 1. januára 2004.

Vzhľadom na uvedené tak ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci nemá dôvod pochybovať o ústavnosti právneho záveru krajského súdu opierajúceho sa o právny názor okresného súdu, podľa ktorého sťažovateľ splnenie podmienok na priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nepreukázal, na základe čoho žalobe sťažovateľa nevyhovel. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku krajského súdu založeného v podstatnej časti na odôvodnení rozsudku okresného súdu totiž nevyplýva jednostrannosť,

ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v časti sťažovateľom namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru napádaným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 12 Co 28/09 z 23. septembra 2010 už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

1.2 V spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 12 Co 28/09 z 23. septembra 2010 sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, aby sa mohol k veci vyjadriť, zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, k porušeniu ktorého malo dôjsť tým, že krajský súd konal o jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu bez nariadenia pojednávania, a to aj napriek tomu, že sťažovateľ sa nariadenia tohto pojednávania vyslovene domáhal.

Vzhľadom na skutočnosť, že uvedená námietka sťažovateľa, podľa ktorej mu uvedeným postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred krajským súdom, zakladá prípustnosť dovolania proti rozsudku krajského súdu v zmysle § 237 písm. f) OSP, ktoré sťažovateľ ako účinný prostriedok na dosiahnutie nápravy aj využil, ústavný súd sa s touto námietkou sťažovateľa vysporiadal až vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu o tomto dovolaní (pozri ďalej), t. j. ústavný súd preskúmal, či sa najvyšší súd v dovolacom konaní s uvedenou námietkou sťažovateľa vysporiadal ústavne udržateľným spôsobom, preto ústavný súd aj v tejto časti považoval sťažnosť sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 7/2011 z 27. septembra 2012

V súvislosti s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 7/2011 z 27. septembra 2012 sťažovateľ v petite sťažnosti podanej ústavnému súdu uviedol, že v príčinnej súvislosti s týmto rozhodnutím malo byť porušené jeho základné právo a právo na spravodlivé súdne

konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru (2.1), ako aj jeho základné právo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, aby sa mohol k veci vyjadriť, zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy (2.2).

2.1 K porušeniu základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie v príčinnej súvislosti s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 7/2011 z 27. septembra 2012 malo dôjsť tým, že najvyšší súd sa podľa sťažovateľa náležite nevysporiadal s dovolacou námietkou sťažovateľ o tom, že krajský súd konal v jeho veci bez nariadenia pojednávania.

Najvyšší súd svoje rozhodnutie v podstatnej časti, t. j. čo sa týka sťažovateľom namietaného odňatia možnosti konať pred súdom odôvodnil takto:

«Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. v znení zákona č. 384/2008 Z. z., ktorý bol platný a účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods. 1 a 2 O. s. p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O. s. p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O. s. p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V predmetnej veci ako vyplýva zo spisu odvolací súd v záujme zrýchlenia a zefektívnenia konania o opravnom prostriedku rozhodol o odvolaní žalobcu bez nariadenia pojednávania. Zo zápisnice o vyhlásení rozsudku z 23. septembra 2010 (č. l. 403 a 404 spisu) vyplýva, že v danom prípade odvolací súd 23. septembra 2010 vyhlásil rozsudok v predmetnej právnej veci bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 1 O. s. p., pretože prejednanie odvolania na pojednávani nepovažoval za nevyhnuté ani za potrebné, keďže vo veci nevykonával dokazovanie a ani to nebolo v rozpore s verejným záujmom. V zmysle § 156 ods. 3 O. s. p. o veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez

nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Tento procesný postup bol v danom prípade zachovaný - účastníci konania boli o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku upovedomení spôsobom zodpovedajúcim § 156 ods. 3 O. s. p. (viď „T verejného vyhlásenia rozsudku“ založený v spise na č. l. 402). Žalobca podľa argumentácie v dovolaní zachovanie postupu pri vyhlasovaní rozsudku nenamietal a pochybenie v tomto smere dovolací súd ani nezistil.

Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. Neopodstatnená je preto jeho námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p...

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalobcu...»

Podľa ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu nemožno v zásade považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, teda postup najvyššieho súdu v danom prípade neindikuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie.

Základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom totiž priznáva každému výslovne ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy, avšak do jeho obsahu nepatrí povinnosť všeobecného súdu vykonať všetky dôkazy, ktoré účastník konania navrhol, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení zo zásadou spravodlivého rozhodnutia vecí umožňuje sudcovi a súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takému rozhodnutiu vedú (I. ÚS 64/97, I. ÚS 98/97).

V kontexte posudzovaného prípadu bolo teda právomocou krajského súdu pri rešpektovaní ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rozhodnúť, aké dôkazy na účely zistenia skutočného stavu veci vykoná a aké dôkazy nevykoná, pričom len nevykonanie niektorých z dôkazov, hoci navrhovaných účastníkom (sťažovateľom), samo osebe nemôže zakladať porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného ústavou, ako aj práva na

spravodlivé súdne konanie, ak odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s označeným rozsudkom okresného súdu jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky vo vzťahu k výrokovej časti právne a skutkovo relevantné otázky (pozri už uvedené).

Pokiaľ najvyšší súd s poukazom na ustanovenie § 214 ods. 1 a 2 OSP na základe využitia pravidiel systematického, gramatického a logického výkladu práva stotožniac sa s názorom krajského súdu dospel k záveru, že na prerokovanie odvolania (riadneho opravného prostriedku) krajským súdom nebolo potrebné nariadiť verejné a ústne pojednávanie za prítomnosti sťažovateľa, pričom krajský súd svoj rozsudok riadne verejne vyhlásil (čo sťažovateľ ani nenamietal, pozn.), aj tento záver najvyššieho súdu je ústavne plne konformný.

Ústavný súd pritom berie do úvahy aj rozhodovaciu činnosť ESLP (napr. rozhodnutie vo veci Ekbatani c. Švédsko z 26. mája 1988). Z predmetnej judikatúry ESLP vyplýva, že konanie, v ktorom sa prerokúvajú výlučne právne otázky, môže vyhovovať požiadavkám čl. 6 dohovoru, aj keď odvolací súd neposkytol účastníkovi konania príležitosť, aby sa mohol pred ním osobne vyjadriť. Taktiež nedostatok verejného prerokovania veci na druhom stupni možno ospravedlniť povahou konania, o ktoré ide, ak pojednávanie na súde prvého stupňa bolo verejné.

2.2 Tak isto, pokiaľ najvyšší súd v zmysle ustanovenia § 243a ods. 1 OSP, v zmysle ktorého dovolací súd o dovolaní rozhodne spravidla bez pojednávania a pojednávanie môže nariadiť, ak to považuje za potrebné, pričom podľa druhej vety § 243a ods. 2 OSP dovolací súd dokazovanie nevykonáva, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté ako procesne neprípustné, takže najvyšší súd sa vôbec meritom veci nezaoberal, nemohlo v príčinnej súvislosti s týmto postupom najvyššieho súdu dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, odhliadnuc od toho, že sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.) namietal jeho porušenie v príčinnej súvislosti nie s postupom, ale s rozhodnutím najvyššieho súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení označených rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal ich zrušenia, resp. priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2013